

De Club van 72

Joep Gommeren

Auteur: Joep Gommeren

Coverontwerp: Joep Gommeren

Auteursfoto: Hanneke Gommeren - Moerland

ISBN: 9789464186192

Eerste druk, 2021

© Joep Gommeren

1: Beboegen (27 jaar)

De meest ideale zijn degenen waarmee het nog weleens wat had kunnen worden, maar die uiteindelijk toch niet zo hoog op de sociale ladder zijn geëindigd. Neem nu Lucinda, daar had ik makkelijk mee aan kunnen pappen. Tenminste, ze vroeg verkering op de basisschool. Als ik zo eens door die foto's blader, heb ik er goed aan gedaan 'nee' te zeggen. Alleen maar foto's van haar chihuahua op haar Facebook.

Een chihuahua in een kerstpakje. Gelukkig heb ik mij niet tot dat niveau laten verlagen.

Of kijk naar Babs: vroeger een echte Dollie, inmiddels meer een uitgerookte tante.

Des te irritanter is het wanneer je er een tegenkomt waarbij het de andere kant op gevallen is. Deborah, een meisje dat in de brugklas achter mij aanzat, was vroeger een wat gezet muurbloempje. Ik zie haar toevallig voorbijkomen in 'voorgestelde contacten'.

Ze lijkt wel in een schoonheidspoel te zijn gevallen.

Ik klik op haar foto's en begin wat te bladeren.

Een strak lijf, een prachtig gezicht... zo herinner ik mij haar niet.

Eens kijken wat ze voor de kost doet...

De deurbel gaat. Ik heb besloten dat ik vandaag de hele dag op bed blijf liggen.

Ze kunnen allemaal de boom in.

Al een aantal gemiste oproepen. Telkens wanneer de telefoon overgaat voel ik een steek in mijn maag. Ik probeer mijzelf te overtuigen dat ik aan mijn plicht heb voldaan.

Ik heb personeelszaken op de hoogte gesteld. Ziek is ziek. Het zijn toch wel erg veel oproepen. Shit, dat is waar, dat vrouwtje dat het gebak kwam bezorgen...

Ach, mijn collega's zullen er wel raad mee weten.

Ik richt mij weer op Deborah.

Model... Actrice... Heb ik wat gemist?

Ik open Google en zoek op haar naam.

Deborah Karsten, inderdaad actrice, bekend onder de naam Debbie Budz.

WTF?!... oké, dát caliber actrice dus. Dat kan niet waar zijn.

Ik open de Pornfapp en zoek op 'Debbie Budz'.

Verdomme, het is nog waar ook. Daar staat ze. Nou wil ik het zien ook...

Het duurt een tijd voordat het filmpje geladen is. Er komen constant pop-ups van appgesprekken voorbij.

Die familieapp stap ik vandaag of morgen ook uit. Je ziet ze heel het jaar niet, wanneer je jarig bent, staan ze voor in de rij om je te feliciteren.

Dan komt ze in beeld. Gestoken in een bikini, onderuitgezakt op een strandstoel, smeert ze de contouren van haar lijf in met olie.

Shit! Heb ik dit laten lopen?

Net wanneer de eerste touwtjes van de bikini losgaan, verschijnt er weer een pop-up boven in het scherm.

Ik ga mijn kijkplezier niet laten bederven door een felicitatie van tante Agaat.

Ik veeg de pop-up van het scherm. Bij die actie raakt het topje van mijn middelvinger het kapotte deel van mijn beeldscherm. Een scherp randje glas zorgt ervoor dat mijn wond weer opengaat en meteen hevig gaat bloeden. Ik stop mijn middelvinger in mijn mond. Met mijn andere hand sluit ik snel al mijn apps.

Ik loop naar de badkamer, pak de verbandtrommel en bind mijn vinger af. Ik kijk op mijn horloge.

Half 2 alweer, misschien toch even eruit om wat te eten.

Mijn maag voelt nog week aan na de whisky's die ik op mijn uit de hand gelopen privé-party tot mij had genomen.

Ik loop de trap af en stop bij de voordeur. 'De bezorger heeft u gemist.' staat op een briefje uit de brievenbus.

Dát was dus degene die mij wakker hield met de deurbel.

Ik slenter naar de keuken. De pot Beboegen staat met open deksel op het aanrecht. Wanneer ik het vriesvak opentrek baal ik.

Verdomme, waarom nét nú geen brood?

Mijn oog valt op een stuk plastic tegen de dik aangevroren wand van de vriezer. Ik pak een mes, sla op de achterkant en bik het los.

Zie je wel, er was dus nog wel brood.

Mijn telefoon gaat constant over. Ik haal het korstje brood uit de zak en stop het in de magnetron op 900W. Eén minuut later leg ik de hete, sponsachtige boterham op mijn bord. Met mijn mes schep ik er een dikke klodder Beboegen op. De walm van de boterham zorgt ervoor dat de aangekoekte karamel substantie direct begint te smelten.

Wanneer de telefoon voor de zoveelste keer overgaat, besluit ik toch even te kijken.

Neef Patrick, die is wel relaxed. Vooruit dan, even kijken wat hij te zeggen heeft.

Hoofdstuk 1

‘Hé, den Patriek. Alles goed jongen?... Dankjewel, ja ja, weer een jaartje ouder hé... wat bedoel je, op mijn telefoon gekeken?... Heb ik iets verstuurd?... Ik zal gelijk even kijken. Bedankt, doeie hé.’

Snel kijk ik in de familieapp.

Nee hé! Heel de familie heeft mee kunnen genieten van Debbie Budz!

In alle haast had ik de link per ongeluk doorgestuurd. Zelfs oma heeft gereageerd. Uit frustratie zet ik mijn telefoon meteen helemaal uit.

Met mijn korstje Bebogeen zak ik onderuit in de bank en zap wat. Een astrologe is in gesprek met een beller. Naast haar zit een presentatrice. Ik volg het niet, maar blijf toch kijken, eigenlijk alleen maar omdat die presentatrice mij zo bekend voorkomt.

De deurbel gaat.

Nu weet ik het weer. Zij zat vroeger in die reallifesoap met die popsterretjes. Volgens mij had ik vroeger nog een poster van haar boven mijn bed hangen. Ze was nog een keer in het dorp toen de loterijprijzen uitgedeeld werden. Nee wacht, zij was bij die drive-in show op de dorpsfeesten. Zij was een tijdje dj. Ging zij niet met die acteur? Die gast die was vreemdgegaan toen? O nee, hij was uit de kast gekomen.

Weer de deurbel. Spontaan ontstaat er een onrustig gevoel. Ik herinner mij een gesprek met mijn collega. Hij kreeg ooit bezoek van een arboarts toen hij ziek was.

Wanneer ik niet open doe, kom ik misschien in de problemen.

In paniek ren ik de gang in. Ik knoop mijn ochtendjas dicht en open de deur.

‘Goedemorgen.’

De buurvrouw met kinderwagen houdt een pakketje omhoog.

‘Ik dacht, ik zie beweging, dus ik breng je pakketje gelijk even.’

Ik neem het pakketje aan en kijk in de kinderwagen.

‘Nog gefeliciteerd met jullie dochter hé.’

‘Zoon... Finn is een jongen’

‘Sorry, zoon bedoel ik. Gaat het goed?’

De buurvrouw begint te praten. Ik voel tintelingen rond mijn mond en in mijn vingers. Haar gezicht maakt indruk. Zo bekend, maar als ik haar in een winkelstraat tegen zou komen, zou ik er zo voorbijlopen. Ik observeer haar gezicht en beseft dat ze jonger is dan ik. Het maakt mij bang. Ik voel mij nietig en kijk tegen haar op.

Waarom is het haar wél gelukt? Ze is A: jonger, B: met iemand samen, al jaren en C: ze heeft een kind.

Ik krijg een hevig gevoel dat ik erg achter aan het lopen ben. De tintelingen worden heviger. Ik doe een stap naar achteren.
'Sorry... ik word gebeld. Ik spreek je snel weer. Bedankt.'

Ik duw de deur dicht en probeer mijn adem onder controle te krijgen. Ik plof neer in de bank en sluit mijn ogen. Wanneer ik mij weer enigszins rustig voel, kijk ik in naar het pakketje op tafel.

Ik kan mij niet herinneren dat ik iets besteld heb.

Ik scheur het karton open. Het is een cadeau met een kaartje.

'Gefeliciteerd met je 27^e verjaardag.' staat op het kaartje.

Geen afzender. Ook op het pakketje staat geen adres. Ik open het cadeau. Ik heb het nog niet half opengemaakt, of ik voel mijn maag verzwaren. De twee mensen op de kaft van de cd: ik weet al genoeg. Met trillende handen haal ik de rest van het pakpapier weg. Mijn ademhaling versnelt, mijn vingers spannen zich aan. Een grote, gele sticker zit op kaft van de cd: 'Inclusief de nummer 1 hit: *When I'm 27*'.

Ik gooi de cd op de grond en trap hem kapot. Ik spring in de bank en begraaft mijn gezicht in het kussen.

Het is hem gelukt. Mijn 27^e verjaardag is nu officieel de kutste ooit.

2: Middle of the Road Wanker (25 jaar en 43 weken)

‘A Boy Named Sue’ van Johnny Cash.

Als mensen mij niet begrijpen wanneer ik geïrriteerd reageer, verwijs ik naar dat nummer. Het dekt de hele lading: een jongen heeft een hekel aan zijn vader omdat hij hem zo’n meisjesachtige naam heeft gegeven. Nou oké, ik mag mijn vader dan weer wel, maar verder beschrijft dat nummer precies de frustratie die ik bij mijn voornaam voel.

Voor zover ik mij kan herinneren begon de ellende in de kleuterklas. Het was de eerste schooldag na de zomervakantie en de namen werden voorgelezen.

‘Lindsey?’ klonk het van voorin de klas.

‘Ja juf!’ reageerde ik met mijn hand in de lucht.

Er volgde een lachsalvo.

Elke keer hetzelfde liedje: er wordt naar mijn naam gevraagd.

‘Lindsey.’ zeg ik.

Er volgt een verbaasde blik (naarmate mensen ouder worden weten ze een beschamende lach te onderdrukken). Daarna komt negen van de tien keer de vraag:

‘Lindsey?’

Sinds de middelbare schooltijd heb ik de roepnaam ‘Lenn’ aangenomen. Dat is nog niet alles, maar het klinkt in ieder geval al stukken minder vrouwelijk.

Hoe moet ik er in dit geval mee omgaan? Ik kan moeilijk een datingsite invullen onder een nepnaam? En, Buckler, de bijnaam die mijn vrienden mij toegekend hebben, gaat hem in dit geval ook niet worden

Fook it, gewoon dezelfde aanpak als altijd: Lenn B., een prima profielnaam.

‘Woonplaats?’ Kruisland.

‘Ik ben een man of vrouw?’ Een man, anders had ik wel Lindsey ingevuld.

‘Ik ben op zoek naar een man of vrouw?’ Vrouw.

‘Leeftijd?’ 25.

‘Opleidingsniveau?’ HBO.

‘Beroep?’ Ja... wat moet ik daar nu eens van maken?’

Ik kijk op de klok.

Bijna 7 uur, ik moet opschieten.

Ik duw de laptop weg en schuif mijn bord met avondeten voor mijn neus. Ik neem snel een paar happen van mijn rijst met tonijn en witte bonen in

tomatensaus, met ketchup. Ondertussen kijk ik naar het scherm van mijn laptop.

Waar waren we? O ja, beroep... Als ik invul waar ik wérkelijk mijn brood mee verdienen zal het alleen maar vragen oproepen. 'Onderhoudsingenieur'... ik weet zelf amper wat het inhoudt, laat staan iemand anders. Mijn beroep moet wel iets interessants zijn natuurlijk. Weet je wat? De plannen zijn er al, dus het is niet helemaal gelogen: 'Muzikant'. Bij de selectie van mijn 'aanstaande partner' zou ik het uiteindelijk zelf ook zwaar laten meewegen.

'Hobby's en interesses?' Dat sluit daar mooi op aan: 'basgitaar spelen, optreden met mijn band... concerten bezoeken, uitgaan...'. Misschien moet ik wat specifiekere zijn. Hóé vet zou het zijn als mijn aanstaande en ik van dezelfde muziek houden?'

'Favoriete bands: The Smiths, Pearl Jam, Weezer, Oasis, Guns 'N Roses, Radiohead... beetje wat harder werk erbij: Rancid, Deftones, Faith no More... nog wat diepzinnige muziek: Tool, Sigur Rós, Godspeed You! Black Emperor, Ennio Morricone... '. Mooi lijstje zo. O ja, en ik mag mijn nieuwe regionale helden van Tinker Bell Bassrock niet vergeten.

'TRRRRIIIINGGG!'

Ik schrik op van de deurbel.

Stipt zeven uur. Normaal is ie nooit zo van de tijd.

Ik loop de gang in. Het zwarte silhouet door het geblindeerde raam van de voordeur verraadt zijn komst: *the man in black*, Magnus. De klemmende voordeur gaat met een zwaai open. Een gehavend, uitgeblust gezicht kijkt mij aan. Hij blaast een zwarte haarlok voor zijn gezicht weg en slaat zijn vuist tegen mijn bovenarm.

'Hoe issie gast?'

Ik wrijf over mijn bovenarm.

'Beter dan jij denk ik. Wat heb je nú weer gedaan?'

'Wat bedoel je man?'

Ik wijs naar de schrammen aan de rechterkant van zijn gezicht. De lichte zwellingen rond de wond zijn nog felrood van kleur. Magnus wrijft van zijn slaap tot aan zijn kaaklijn.

'O dat? Ongelukje op de bouw gehad.'

'Ga weg *wanker*, ik ken jou al langer dan vandaag.'

'O wacht, nu herinner ik het mij weer: ik ben vannacht tegen een kapot bierflesje aangelopen, zo was het ja... '

Zijn gezicht ontdooit. Er verschijnt een ondeugende grijns.

'Maar, ga je nog mee of wat?' vraagt hij.

'Ik ben nog even bezig. Kom anders even binnen, dan drinken we eerst wat.'

'Vooruit dan.'

Hoofdstuk 2

‘Had jij dat bandje van vanavond nou al eerder gezien?’ vraag ik als we de huiskamer inlopen.

‘Ja, die hebben al eerder in de Commerce gestaan. Backstienk Boys, wel een aardig bandje.’

Ik pak een klapstoel en zet hem naast de eettafel.

‘Neem plaats.’

Even later zet ik twee flessen bier op tafel.

‘Avondvullend of wat?’ vraag ik.

‘Wat?’

‘Gaat dat optreden lang duren?’

‘Ja tuurlijk. Die band speelt wel een paar uur.’

‘Aiai... dat gaat morgen taai worden dan.’

‘Moet je morgen werken dan?’

‘Ja wat dacht je dan? Ik heb niet de luxe als jij om af en toe een bouwprojectje op te pakken wanneer het mij uitkomt.’

‘Vorige keer werd het ook 2 uur *hé bloke*.’

‘Nou ja, dan neem ik morgen wel een interne snipperdag.’

Ik open de flessen bier. Met enige aarzeling draai ik het scherm van de laptop naar Magnus. Zonder iets te zeggen kijkt hij enige tijd naar het scherm. Dan verschijnt een grijns op zijn gezicht.

‘Onze Buckler is stiekem naar de vrouwtjes aan het gluren.’

‘Even serieus.’ zeg ik, ‘Dit is toch die website die jij bedoelde?’

‘Jazeker, hier heb ik al enig neukertje mee aan de haak geslagen. Toch op mijn advies ingegaan?’

‘Nou ja, het is nou niet direct met dié insteek, maar wat betreft de vrouwen in het dorp is de spoeling maar dun. Ik dacht, laat ik het eens proberen...’

‘Jongen, geloof mij, daar ga jij geen spijt van krijgen. Binnen de kortste keren heb jij de vrouwen voor het uitzoeken.’

‘Kijk eens even mee of ik het allemaal goed ingevuld heb dan.’

‘Tuurlijk.’

Magnus trekt de laptop naar zich toe en begint ijverig te lezen. Al snel schudt hij zijn hoofd.

‘Gast, dit meen je toch niet hè? Hier sla je een flater mee, dat snap je toch hopelijk zelf ook wel?’

‘Nou, niet helemaal. Wat is hier mis mee dan?’

‘Je kunt je beter afvragen wat er níét mis mee is!’

Hij schuift de laptop tussen ons in.

‘Om te beginnen: jouw profielnaam Lenn B., waar slaat dat in hemelsnaam op?’

‘Je weet toch wel dat ik een hekel heb aan mijn voornaam? Vandaar: ‘Lenn’ in plaats van ‘Lindsey’. En de ‘B’, nou dat lijkt mij duidelijk...’

‘Dit gaat niet gaat werken. Lenn B. is meer een naam voor een ontsnapte pedofiel ofzo.’

Zonder overleg verandert hij de profielnaam in ‘Lindsey Buckens’. Ik buig over hem heen en wil het ongedaan maken. Hij houdt mij tegen.

‘Luister eens,’ zegt hij, ‘ik meen het. Je hoeft niet helemaal eerlijk te zijn op zo’n datingsite, maar met je naam moet je niet knoeien.’

‘Jij hebt makkelijk lullen met jouw naam. Magnus Koemans of Magnus K., er hoeft niet eens een foto bij, om jouw naam alleen al belanden de vrouwtjes bij je in bed.’

Magnus lacht en bladert verder door het profiel.

‘Oké... dus niet liegen, gewoon je eigen naam gebruiken. Woonplaats: Kruisland? Rode vlag. Niemand weet dit boerengat te vinden. Wil je in de eerste selectie blijven zitten, verander het dan in een stad van betekenis die in de buurt ligt, Breda ofzo.’

‘Wat jij wil.’

Hij verandert de woonplaats.

‘Man... leeftijd 25... heel goed, daar moet je zeker niet mee sjoemelen.’

Daarna wordt het stil. Met een diepe frons op zijn voorhoofd kijkt hij mij aan.

‘Heb ik iets gemist?’ vraagt hij. ‘Sinds wanneer is meneer professioneel muzikant?’

‘Nou ja, ik ben toch al een tijd bezig muzikant te worden?’

‘O ja? Dus dan ben je het toch niet?’

Er ontstaat een brok in mijn keel.

‘Nee, ik méén het. Ik gá muzikant worden. Nu ben ik er écht over uit.’

Magnus leunt achterover in zijn stoel. Hij kijkt even voor zich uit, slaakt een diepe zucht en wendt zich weer tot mij.

‘Lieve Buckler, hoelang kennen wij elkaar nu al?’

‘3 jaar ofzo?’

‘Klopt. Ik woon nu ruim 3 jaar bij mijn stiefvader. Zolang ik je al ken heb je het er over om professioneel muzikant te worden. Ik zit nu al 2 jaar bij jou in de band. Een beetje covers spelen in cafeetjes in de buurt, dat is allemaal hartstikke gezellig, daar niet van. Maar je begrijpt toch hopelijk ook wel dat we daar de oorlog niet mee gaan winnen hé?’

‘Ik bedoel ook niet dat ik in een band wil spelen voor de kost, zo zie ik het ook niet helemaal...’

‘Nou, wat bedoel je dan?’

In mijn hoofd probeer ik een korte uiteenzetting te maken van de droombeelden die ik in de loop der jaren verzameld heb.

Hoofdstuk 2

Na een moment van reflectie komt het als de enige waarheid naar buiten: ‘Ik weet het weer: ik wil *componist* worden, ik wil een rockster worden die zijn eigen nummers schrijft.’

Magnus probeert zich een beeld te schetsen.

‘Waarom persé een componist en niet gewoon een muzikant?’

‘Nou ja, een componist verdient het meeste geld met zijn *royalty's* natuurlijk en ik...’

‘Aha... geld, roem, vrouwen voor het uitzoeken, ik snap jou al.’

‘Nou ja, ik denk het.’

‘Oké, nou dat is al wat specifiek. En hoe denk je daar te gaan komen met jouw fulltime baantje in de fabriek?’

‘Ken je Noel Gallagher van Oasis?’ vraag ik.

‘Tuurlijk, *fookin' hell* wat dacht jij dan?’

‘Nou die is ook begonnen met de aanpak van *The Hit Hut*.’

‘Wat is dát dan?’

‘Hij had het mooi voor elkaar op zijn werk. Hij had zijn voet gebroken op de bouw en moest tijdelijk wat kantoorwerk doen. Omdat hij zich zo verveelde begon hij daar met liedjes schrijven. Die gast heeft gewoon ‘Columbia’ en ‘Live Forever’ in de baas zijn tijd geschreven!’

‘Dus... wat is nu je plan dan?’

‘Kijk, ik heb toch al vaak zat gezegd dat ik mijn werk met twee vingers in mijn neus kan doen? Niemand bekommert zich om mij zolang ik de noodzakelijke dingen doe.’

Magnus kijkt onbegrijpend.

‘Magnus, ik wérk al in een Hit Hut!’

‘Nou, waar blijven je hits dan? Je werkt er toch al jaren?’

‘Dat besef is pas van de laatste tijd. Het is allemaal prima zo op het werk: ik verdien een goede boterham, hoef niet te hard te werken, werk bij een mooi bedrijf, kan er prima oud worden... Pas de laatste tijd weet ik in ieder geval wat ik níét wil.’

‘En dat is?’

‘Een *middle of the road wanker* worden.’

‘Ik wil niet de paden bewandelen zoals zovelen ze al hebben bewandeld: netjes tussen de lijntjes. Nee, ik streef naar een hoger doel. Vanaf nu dien ik niet voor mijn werk, mijn werk dient voor míj. Nu is het nog een veilige haven om geld te verdienen. Brood op de plank voor mijn hypotheek, het uitgaan en al dat bier. Maar binnenkort schrijf ik daar mijn grootste hits: de *Hit Hut*.’

‘Ik weet het niet?’ vraagt Magnus, ‘Heb jij heel de middag al zitten zuipen of wat? Diepgaande shit hoor, Buckler.’

Ingetogen pulk ik wat aan het etiket van het bierflesje.

Na een moment van stilte legt Magnus zijn hand op mijn schouder.

‘Ik herken het wel een beetje.’ zegt Magnus. ‘Dromen van een leven als een rockster: roem, rijkdom, veel vrouwen... Ja inderdaad, dat is nog geen verkeerd idee, *componist* worden.’

Magnus kijkt voor zich uit en wrijft zachtjes over zijn gehavende gezicht.

‘Nu we hier zo zitten, jij en ik, beiden 25 jaar... ken je de Club van 27?’

‘Dat is toch die groep van muzikanten die in de leeftijd van 27 jaar is gestorven? Kurt Cobain, Jim Morrison, Jimi Hendrix enzovoorts?’

‘Juist, zij hadden het al gemaakt voordat ze op hun 27e stierven. Dat moet ons toch ook lukken: één hit schrijven vóórdat we 27 worden?’

In mijn hoofd maak ik de rekensom.

Magnus en ik schelen 2 dagen met elkaar. Over ruim anderhalf jaar worden we 27 jaar.

‘Ik weet het goed gemaakt,’ zegt Magnus, ‘Ik daag jou uit. Ik ga de volgende weddenschap met jou aan: vanaf nu hebben wij beiden maar één doel. Geen excuses meer: jij en ik gaan ons 100 procent inzetten voor die ene klapper. Wij gaan een hit schrijven! En om de druk wat op te voeren zit er een tijdslimiet aan vast. Wie het eerst een hit heeft geschreven vóórdat we 27 worden wint, deal?’

Magnus steekt zijn hand naar mij uit en legt er een klodder spuug in. Ineens voelt de anderhalf jaar van daarnet aan als anderhalve week. Maar ik wil mij niet laten kennen.

Het moet er misschien maar eens van komen. Hij heeft wel een punt: tot nu toe is het bij loze praatjes gebleven. Misschien is het wel goed een stok achter de deur te hebben.

Ik hef mijn hand op en sla hem in die van Magnus.

‘Deal!’

‘Mooi,’ zegt Magnus, ‘ik ruik de winst al.’

‘Wat staat er eigenlijk tegenover?’ vraag ik, ‘Wat kunnen we winnen?’

‘Het halen van het einddoel lijkt mij al meer dan genoeg, niet? Geld, roem, vrouwen bij de vleet, koelkasten vol met bier, wat wil je nog meer?’

‘Da’s waar.’

‘Over bier gesproken: ik wil niet lullig doen, we komen te laat op het optreden. Zullen we die datingsite van jou een andere keer afmaken?’

‘Ik kleed mij snel even om. Volgens mij was mijn profiel voor zover ingevuld. Als jij er nog even kritisch naar kijkt, ga ik hem online gooien.’

‘Oké, kleed jij je snel om, dan zal ik je profiel nog wat *pimpen*.’

‘Geen rare dingen erop zetten hé?’

‘Vertrouw mij, ik ga je niet belazeren. Ik kijk nog even naar je profiel en ik zet hem online.’

Hoofdstuk 2

Ik klop hem op zijn schouder.
'Oké, doe je ding.'

Als ik mij omkleed lukt het niet een glimlach te onderdrukken. Van zijn praatjes zou ik het nooit kunnen winnen. Ik kende niemand die zo goed gebekt was als Magnus. Maar één ding wist ik zeker: de weddenschap dié zou ik winnen. Die hit kwam er, vóór mijn 27e levensjaar. En al helemaal vóórdát Magnus er een zou schrijven.

3: Interne snipperdag (25 jaar en 44 weken)

Ik had er beter een externe snipperdag van kunnen maken. Het record van 2 uur was aan diggelen, voor zover ik mij kon herinneren. Om kwart over 5 werd ik wakker beneden op de bank. Ik had nog precies anderhalf uur om op bed de rest van de roes uit te slapen. Dat had ik met een half uur kunnen oprekken. Al tanden poetsend was ik onder een koude douche gesprongen. Daarna had ik het eerste het beste bandshirtje uit de kledingkast getrokken (het werd een ‘Weezer’ shirtje). Mijn ontbijt at ik niet aan de eettafel, maar achter het stuur van mijn auto. Zoals elke ochtend een boterham met *Beboegen*. Diegene die dat ooit had uitgevonden mogen ze wat mij betreft de Nobelprijs voor de Levensmiddelentechnologie overhandigen (voor zover die al bestaat). Snel smeerbaar, lang houdbaar, smaakt zelfs nog na twee nachten met de deksel open te hebben gestaan en bovenal is het gewoon lekker. Ik zorg altijd voor een toereikende voorraad *Beboegen* voor dagen als deze.

Wanneer ik de deur uit wil stappen glijd ik bijna uit over de brieven op de deurmat. Ik pak de stapel en kijk snel wat er tussen zit.

Eén... twee... drie brieven van de belastingdienst! Die weten ook van geen ophouden.

Buiten word ik aangesproken door een gezette man in een felkleurig, te klein jasje en een badge om zijn nek.

‘Meneer! Ik was net naar u op weg. Heeft u toevallig een héél klein momentje om uw elektriciteitsaanbieding door te nemen?’

Ik kijk hem argwanend aan.

Ze doen ook álles om aan klanten te komen. Heeft die dikke prop niks beters te doen deze morgen?

‘Nee dank u, ik moet weg.’ zeg ik.

‘Ik kan een andere keer terugkomen. Zou morgen wellicht...’

‘Nee hoeft niet.’

‘Volgende week misschien?’

‘Nee, nee, geen interesse.’

‘Mag ik vragen wat uw jaarverbruik is? Dan kan ik uw voordeel nu...’

Ik smijt de autodeur dicht.

In de auto switch ik wat tussen de radiozenders.

‘Search’... *Nieuws. Geen zin in.*

‘Search’... *Een of ander gladgestreken R&B-nummer met een Auto-Tune zangeresje. Weg met die rommel.*

Hoofdstuk 3

‘Search’... *Een spelletje waarbij een geluid geraden moet worden. Sorry, er zijn ook mensen die wél om muziek geven.*

‘Search’... *Diezelfde nieuwslezers als net, op een andere zender.*

‘Search’... *Hey, de intro van de Hyperhit. Wat gaat het deze week worden?*

Na enkele seconden wordt het mij duidelijk. De stem van de zanger doet mij rillen. Slecht Engels en het geluid van iemand met een aardappel in zijn keel: Winand Doesberg, de zanger van de populaire band Naked. Elke molecuul in mijn lijf die iets om muziek geeft slaat op tilt wanneer ik de stem van die *Douchebag* hoor.

De rest van de rit neem ik genoeg met het geluid van het suizen van de wind. Via de snelweg geraak ik op de buitenring van de stad. Ik kijk op de klok: 7:53.

Zelfs vóór de gebruikelijke aankomsttijd op het werk!

De rode daken van de arbeidershuizen verdwijnen uit het stadsbeeld en maken plaats voor de grauw ogende panden op het industrieterrein. In de verte pronkt de hoge schoorsteen van de glasfabriek boven de rest van de bedrijven uit. Wanneer ik de hoek omrijd zie ik de rest van de lampenfabriek. Van het uiterlijk moet het pand het niet hebben. Aan mijn rechterkant verschijnen de eerste fabriekshallen en de magazijnen. Ik volg het bord ‘Hoofdingang’ en parkeer mijn auto op het deels overwoekerde parkeerterrein. Ik draai de sleutel om en slaak een zucht van opluchting.

Weer heelhuids aangekomen.

Ik pak mijn werktas uit de kattenbak en loop naar de hoofdingang.

‘Mogguh!’ zeg ik wanneer ik langs de poort loop.

‘Wacht even!’ klinkt het vanuit de keet van de beveiliging.

De zijdeur van het afgebladerde hok slaat open. Een man, gekleed in een dikke, oranje, fluorescerende werkjas, stapt over de drempel. Ook al wordt het stilaan zomer, Sjerk houdt steevast zijn werkjas aan. Volgens mij heeft hij die thuis boven de frietpan hangen, hij heeft steevast een vetgeur bij zich.

‘Ook goeiemorgen trouwens.’ zegt hij.

Een grotere mismatch kan er niet zijn: een forse man, een bruto hoofd. Als je een buitenstaander zou wijsmaken dat Sjerk hoofd beveiliging is, zou je voor gek verklaard worden. Een norske blik, oorbellen, haar dat van nature stijl is, maar door de enorme bos aan rughaar alsnog tot een gekrulde mat omhooggeduwd wordt. Die vreemde kleine tatoeages op zijn handen (die van die 3 stippen zou erop wijzen dat hij iemand vermoord heeft)... Hij zou zo uit de bajes weggelopen kunnen zijn. ‘Met boeven vang je boeven’ wordt weleens gezegd. Dat was ook de eerste indruk die ik van hem had toen ik hem voor het eerst zag. Maar Sjerk bleek een hart van goud te hebben.

‘Ik heb wat onderdeeljes voor je weggezet.’ zegt hij. ‘Laat even weten wanneer je weggaat, dan help ik je inladen bij het magazijn.’
‘Top, Sjerk. Ik laat het je weten. Alvast bedankt en werk ze hé.’

Met mijn personeelspas open ik het toegangstourniquet en loop ik naar fabriekshal D. Bij de entree van de hal passeer ik de mascotte van de fabriek: Bulbie. Het polyester gedrocht hangt met gelijmde delen aan elkaar. In de loop der jaren is hij door het zonlicht flink verkleurd. Het ‘cadeau aan het personeel ter ere van het 25-jarig jubileum’ staat er inmiddels al ruim 20 jaar.

In de kleedkamer verruil ik mijn sneakers voor werkschoenen met stalen neuzen. Voordat ik de fabriekshal betreed, stop ik bij de koffieautomaat. ‘813’, de snelkeuze van mijn *cocktailboost* voor de maandagmorgen: koffie, extra sterk met een beetje melk.

Klokslag 8 uur loop ik de spaarlampenfabriek binnen. De ochtendploeg is alweer twee uur aan het werk.

‘Goeie dagschotel!’ klinkt het vanachter de machines.

Ik draai mij om. Een lange slungel met pretogen kijkt mij aan.

‘Zal ik vandaag maar weer bij je uit de buurt blijven?’ vraagt hij.

‘Hé Gerard. Alles goed?’

‘Met slechte mensen gaat het altijd goed hé! Dat weet je toch?’

Gerard legt zijn hand op mijn schouder.

‘Goed weekend gehad jongen?’ vraagt hij.

‘Ja, ik voel hem nóg zitten. Jij?’

‘Prima joh, ben in Rundumhausen geweest, ken je dat?’

Omdat ik het een goede vent vind, speel ik zijn spelletjes altijd mee. Zolang ik er werk is hij ploegchef in de productie. Op het gebied van werk kan ik met hem lezen en schrijven. Ik gun hem dan ook regelmatig zijn lolletje, zo ook deze ochtend.

‘Nee, nooit van gehoord.’ antwoord ik met een stalen gezicht.

Ik zie de eerste glinsteringen in zijn ogen ontstaan.

‘Niet?’

Zijn borst begint te schokken. Een speekseldraadje loopt langs zijn lippen, maar wordt weer snel naar binnen gezogen.

Eigenlijk best wel slecht: lachen om je eigen grap, terwijl de clou nog niet gegeven is.

‘Dan moet je eens een keer bij mij thuis komen kijken!’ zegt hij.

Uit respect trek ik een gemaakte glimlach op mijn gezicht.

Het duurt even tot hij weer op adem is.

Hoofdstuk 3

‘Hey, goed nieuws joh.’ zegt hij, ‘Sinds we die nieuwe tandwielen hebben geplaatst draait de lijn weer als een tierelier. Veel minder afgekeurde producten. Dat hebben wij samen goed opgelost Lenn.’

(Op het werk heb ik het voor elkaar gekregen dat vrijwel iedereen mij Lenn in plaats van Lindsey noemt)

‘Goed om te horen Gerard, samen komen we er wel.’

Ik herpositioneer de band van mijn werktas op mijn schouder om mijn aanstaande vertrek op een nette manier kenbaar te maken.

‘Ik spreek je later nog wel. Werk ze Gerard.’

‘Yes, Auf wienerschnitzel.’

Via het geel omlinjnde pad loop ik naar het kantoor aan de rand van de hal. Het kantoor van ‘Lijnteam D’ is klein en rommelig. De kasten tegen de wand zijn volgepropt met mappen en tekeningen. Her en der liggen onderdelen en aantekeningen. Voor een buitenstaander wekt het de indruk dat hier hard gewerkt wordt, wat in zekere zin ook wel zo is. Blijkbaar ben ik deze ochtend niet de enige met opstartproblemen. Er is verder nog niemand te bekennen in het kantoor. Ik zet mijn computer aan, drink wat koffie en overdenk ondertussen hoe ik de rommel op mijn bureau zou kunnen structureren.

Wanneer de deur achter mij luid dichtslaat schrik ik.

‘Klote schijthuizen!’

Ik draai mij om en zie mijn collega Rinus naar zijn bureau lopen.

‘Welk onbenul heeft die dingen ooit zo bedacht?’ zegt hij terwijl hij een zakdoek langs zijn voorhoofd haalt. Zijn geruite blouse hangt half uit zijn broek.

‘Ook goedemorgen Rinus.’

Hij draait zich om en loent over zijn bril met meekleurende glazen in mijn richting. Zijn rossige, borstelige wenkbrauwen staan in de gefronste stand. Dit is een van die momenten dat je hem even zijn beklag moet laten doen.

‘Ja... morgen. De middagploeg is ook gearriveerd zie ik.’

‘Wat doet er op Rinus?’

‘Net even *met de broek af* geweest, komt er weer zo’n schoonmaakster binnen hé.’

‘Ja die bende die jij achterlaat zal ook een keer opgeruimd moeten worden hé?’

‘Maakt niet uit, dat snap ik allemaal, maar zorg dan voor fatsoenlijke *schijthuizen*.’

‘Wat ontbreekt eraan dan?’

‘Man, die flutwandjes. Je kijkt zo onder die wandjes door! Leuk hoor, mevrouw de schoonmaakster komt binnen en ziet mijn schoenen. Die weet gelijk: meneer Wamsteker is weer lekker aan het poepen.’

‘Dan moet je niet van die opvallende *Gevavi* klompen met geitenwollen sokken aandoen, dat scheelt misschien.’

‘Dacht het niet *m'n jong*, voor mij geen andere schoentjes.’

‘En toen? De boel afgeknepen?’

‘Nee, op een gegeven moment begon de handdroger te loeien, toen heb ik mijn moment gepakt.’

Ik probeer mijn verbeelding niet te veel te laten spreken. Ik kijk weer de andere richting op om het beeld dat ik erbij heb gekregen uit te wissen.

‘Ik dacht: die Rinus is ziek ofzo.’ zeg ik. ‘Ik hoorde geen Radio Gehaktbal.’

‘Ziek?! Ik?! Van zijn langzalzeleven niet *m'n jong*. Ziek zijn is voor de jeugd. De jongeren van tegenwoordig zijn nog te zwak om een ei met blote handen plat te trappen. Nee, nee, onze Rinus stond om half 7 al aan de dam.’

Gniffelend geniet ik van de zoveelste keer dat hij hapt. Na wat gegrom hoor ik de klanken van Radio Gehaktbal.

Mijn computer is inmiddels opgestart en ik begin mijn mail door te struinen. Na een tijdje gaat de deur weer open.

‘*Morning chaps.*’

Het is Nick, mijn collega met Britse roots.

‘*Morning ye olde bloke.*’ zeg ik wanneer hij aan het bureau tegenover mij gaat zitten, ‘*How's life?*’

‘*Same shite different day, mate.*’

Aan zijn bleke hoofd met stoppelbaard te zien heeft Nick ook weer een zwaar weekend achter de rug. Zijn mondhoeken zijn wit van de resten tandpasta.

‘Daar is mijn andere zoon.’ klinkt het vanachter mij. ‘Welkom.’

‘Bedankt *Rhinosaurus*,’ zegt Nick terwijl hij een graai uit de snoeppot neemt. ‘Hoeveel dagen nog?’

Het maandagochtend ritueel gaat zich weer voltrekken. Rinus loopt naar zijn kalender en wrijft nadenkend over zijn kin.

‘Nog 421 dagen om precies te zijn, *m'n jong*.’ zegt hij.

Hij zet het rode vakje van de kalender op de datum van vandaag.

‘En? Wat dan?’

‘Dan trekt deze man de deur van deze prachtige fabriek achter zich dicht om vervolgens met één grote stofwolk weg te rijden en nóóit meer terug te keren.’

Rinus heeft het al helemaal uitgekend. Hij weet tot op de dag nauwkeurig wanneer zijn pensioen gaat beginnen en deelt dit maar al te graag.

‘Nog wat verder met je reisplannen?’ vraag ik.

‘Alles is in kannen en kruiken *m'n jong*, da's werkelijk ongekend. Mijn camper staat al mooi te glimmen in de garage, om door *ons vrouw* en mij bestegen te worden.’

‘Waar gaat de reis naartoe? Richting het noorden is het niet?’ vraagt Nick.

Hoofdstuk 3

‘Inderdaad. We rijden eerst naar Denemarken. Schijnbaar hebben ze daar mooie visstekjes, dus ik gooi mijn hengel daar ergens uit. Daarna zien we het allemaal wel, tijd zat.’

Rinus drukt zijn bril op zijn neus en laat zich langzaam op zijn bureaustoel zakken.

‘Maar voor het zover is probeer ik de boel hier nog even op de rit krijgen.’ zegt hij, terwijl hij zijn blouse in zijn broek stopt.

Hij pakt een van de donkerblauwe mappen uit de kast naast zich en slaat deze open op tafel.

‘Denken jullie nog aan de cijfers?’ vraagt hij.

Hij pakt een bruin vel papier van A3 formaat uit de map en legt deze op de tafel naast de bureaus van Nick en mij.

‘Voor 12 uur a.u.b.’ zegt hij.

Ik weet niet waar Rinus die vellen papier ooit vandaan heeft gehaald. Het bruinig, dikke papier had ik nooit eerder gezien. Zijn voorraad lijkt onuitputtelijk. Op de A3 vellen staan een aantal invulvelden en rasters voor grafieken. Zolang ik hier al werk worden de vellen gebruikt voor de wekrapportage. Rinus is ruim 40 jaar geleden begonnen bij de bedrijfsschool en heeft daarna veel functies bekleed. Hij is daardoor een bekend gezicht in de fabriek. In de laatste jaren van zijn loopbaan wil hij het wat rustiger aan doen. Hij verzorgt de wekrapportage voor ‘fabriekshal D’, een taak die hij erg serieus neemt. De rest van de tijd zwerft hij veelal door de fabriek om ‘een vinger aan de pols te houden’, oftewel: slap te ouwehoeren. Een ‘kwaliteit’ die hij naar eigen zeggen goed in kan zetten als bestuurslid van de ondernemingsraad. ‘Je moet je ook eens inschrijven bij de OR, dan kunnen ze je nooit ontslaan.’ heeft hij mij ooit geadviseerd. Ik had vriendelijke bedankt. En als ik zijn foto’s boven zijn bureau als referentiekader moest nemen, had ik daar geen verkeer aan gedaan. Verkleurde foto’s van OR-uitjes van *tig* jaar geleden pronken aan de muur. Nick en ik hebben al vaak gelachen om de foto van het etentje van het OR-bestuur van 1983. Een groep ‘fossielen’ met snorren en brillen met meekleurende glazen. Met hun vrouwen met schoudevullingen aan hun zijde, poseren ze trots terwijl het koud buffet inclusief gevulde eitjes lauw staat te worden.

Het loopt tegen negen uur wanneer ons laatste teamlid binnen komt druipen. Dit gebeurt haast onopgemerkt.

‘Ja lekker, koffie met suiker.’ zegt Nick hard.

Ik zie Nick langs mij heen kijken. Ik draai mij om en zie Prosper onverstoord zijn tas uitpakken. Nick kijkt hoofdschuddend.

‘Autist...’ zegt hij zacht.

Hij staat op en pakt het dienblaadje van de kast.

‘Nou, dan zal ik het maar weer zelf doen hé. Even kijken: Lenn: koffie, melk, Rinus: dubbele espresso... Hé wie hebben we daar? Onze Prosper! Ook goedemorgen jongen. Lust jij zo’n heerlijk drankje uit de koffieautomaat?’
‘Bosvruchtenthee.’ zegt Prosper kortaf.
Zonder Nick aan te kijken positioneert hij zich achter zijn computer.

Het is maar goed dat Nick en Prosper zover uit elkaar zitten. Nick kan hem wel schieten. Hij noemt hem *Proctor*, vernoemd naar een of ander personage van de film *Police Academy*.

‘Net zo’n hielentikker als die gast in die film.’ zei hij ooit.

Ik had die film nog nooit gezien, dus kon er niet over meepraten. Wat Prosper nou precies doet op onze afdeling weet eigenlijk niemand. Na cum laude te zijn afgestudeerd kreeg hij een vaste aanstelling binnen het bedrijf. Van de een op de andere dag verscheen hij op onze afdeling.

Tegen 12 uur hebben Nick en ik de bruine papieren ingevuld. Rinus controleert de informatie in ons bijzijn.

‘Nick: Productieaantallen, kwaliteitsgetallen... oké, afgekeurde producten... , zo te zien heeft onze productie ingenieur alles goed voor elkaar.’

Vervolgens kijkt Rinus mij aan.

‘En dan, de cijfertjes van onze onderhoudsingenieur... aantal storingen, stilstandstijden, planning preventief onderhoud... moeten we nog iets over de onderhoudsstop van vorige week rapporteren?’

‘Volgens planning verlopen, ketting vervangen, machine afgesteld. We zullen het waarschijnlijk wel gaan merken aan de productieaantallen.’ zeg ik.

‘Mooi, zal het er in opnemen’ zegt Rinus, ‘dan kan ie naar onze productie leider.’

‘Zullen we onderhand eens gaan eten?’ vraagt Nick.

Ik pak mijn broodzak uit mijn tas en loop naar de deur. Nick loopt langs mij de fabriek in. Rinus blijft in het kantoor staan.

‘Ga je mee eten Prosper?’ vraagt hij.

Prosper zit met zijn hoofdtelefoon op en staart naar zijn beeldscherm. Wanneer er geen reactie komt, loopt Rinus naar hem toe en laat hem zijn broodtrommel zien. Prosper schrikt ervan op. Hij schudt zijn hoofd en steekt kort zijn hand op. Dat is zijn manier van communiceren.

Buiten het kantoor staat Nick met zijn handen in zijn zakken op ons te wachten.

‘Dat jullie nog de moeite nemen om die *dickhead* mee te vragen.’

Via de geel omliggende paden van de fabriekshal lopen we naar de bedrijfskantine.

Hoofdstuk 3

Even later nemen we plaats aan de tafel vlakbij de kassa, ‘dé uitgelezen plaats om *chickies te checken*’ volgens Nick. Om mijn lunch wat op te vrolijken heb ik een bord tomatensoep besteld, iets waar ik al meteen spijt van krijg. Wanneer de ontweningsverschijnselen parten beginnen te spelen, krijg ik de soep met geen mogelijkheid naar mijn mond. Ik besluit mijn trillende hand rust te gunnen, en richt mij eerst op mijn boterhammen met Bebogeen. Rinus heeft er minder moeite mee en heeft al een half bord weggewerkt. Nick begint de week weer goed met een druipend broodje beenham met mayonaise en een klodder satésaus waar volgens mij nog een kaassoufflé onder verstopt zit.

Nick tuurt naar de kassa om de langslowpende kantinebezoekers op te nemen. ‘*Tom Hanks*, daar bij de koelvitrine,’ zegt hij, ‘en bij de kassa *Viola-Holt-in-haar-jongere-jaren*.’

Wanneer ik omkijk, kan ik mijn slok melk nog net binnenhouden. Ik draai mij om met mijn hand voor mijn mond en slik de melk gecontroleerd door. Rinus kijkt mij verbaasd aan.

‘Hij speelt weer *raad de look-a-like*,’ zeg ik, ‘laat hem maar even.’

Ik draai mij weer om en bekijk de gezichten van de mensen in de rij.

‘*Bob-Ross-in-de-rosse-versie* gaat zo afrekenen.’ zeg ik.

‘Ga weg *prick*,’ zegt Nick, ‘alleen omdat ie rode krullen heeft zeker?’

Hij kijkt over zijn schouder en wijst met zijn duim naar achter.

‘Hier... achter mij... *de-vent-met-de-steentjes-in-schoenen*.’

Achter Nick’s rug loopt een man die precies aan het signalement voldoet. Deze is zó goed gevonden, dat het mij haast een minuut kost om bij te komen. Rinus kijkt nog steeds of hij groene sneeuw ziet.

‘Schiet mij maar lek.’ zegt hij.

‘Tets met bijnamen.’ probeer ik hem uit te leggen.

Nick neemt een hap van zijn met satésaus doorweekte kaassoufflé, en laat het stuk direct weer uit zijn mond op zijn bord vallen. Hij neemt snel een flinke slok uit zijn blikje cola.

‘*Fookin*’ heet!’

Om de hoek bij de ingang van de kantine zie ik een man staan die ik herken. Het is Victor, de financieel directeur en een van de Filius broers. Samen met zijn broers Johan en Arend heeft hij de leiding over de Filius lampenfabriek. Een kleine, gezette man in net pak staat achter hem. Met zijn onderkin en zwartgeverfd haar, is hij een prototype bankdirecteur.

‘Wie is die man daar bij Victor?’ vraag ik.

Rinus schuift zijn bril iets van zijn neus.

‘Ik dénk dat ik het al wel weet.’ zegt hij langzaam.

‘Nou wie dan?’ vraagt Nick.

‘Ja... daar kan ik nog niet te veel over zeggen.’

‘O, gaan we weer geheimzinnig doen?’ zegt Nick, ‘heeft iets met die OR *meeting* van vanmiddag te maken zeker?’

Rinus snuift kort.

‘Misschien.’

Mijn oog valt op een markante verschijning bij de koelvitriene. Een man gekleed in een te lange blouse met psychedelische kleuren, een kapotte spijkerbroek en leren laarzen, tast een aantal pakken melk in zijn gebogen arm. Aan de bovenkant van zijn hoofd staan slechts enkele plukjes haar. In zijn nek is een miezerig, krullerig matje gegroeid. Zijn borstelige snor maakt zijn onverzorgde uiterlijk compleet.

‘Wie is die gast dáár dan?’ vraag ik.

Rinus kijkt in zijn richting en schudt zijn hoofd.

‘Die is weer uit zijn winterslaap ontwaakt.’

‘Wie is dat?’

‘Da’s Bonnie, die ouwe gek.’

‘Bonnie?’

‘Ja, zo noemen ze hem. Omdat hij zoveel zuipt. Hij is vernoemd naar die alcoholische zangeres, Bonnie St. Claire, weet je wel? Hij heeft een moeilijke naam, iets met Bonaventus huppeldepup...’

‘Werkt hij hier?’

‘Jazeker.’

‘Wat doet hij dan?’

‘Weet ik niet precies. Interesseert mij niet ook. Een vervelend figuur is het wél, dat weet ik ervan.’

‘Hoezo?’

‘Die man kwam eens opdagen bij een OR-vergadering. Was binnen de kortste keren klaar met hem.’

‘Echt? Waarom?’

‘Daar ga ik je niet mee lastigvallen.’

‘Heb jij hem wel eens eerder gezien Nick?’ vraag ik.

‘Ja, volgens mij wel eens keer gezien, ken die *Geezer* voor de rest niet.’

‘Die wát?’

‘Die Geezer.’

‘Geezer?’

‘Ja. Geezer... oude vent’

De financieel directeur en zijn bezoeker passeren onze tafel.

‘Het lijkt wel of hij zo’n Elvis opzetmasker geval op heeft,’ zeg ik, ‘weet je wel... zo’n rubberen vetkuif.’

‘Hij lijkt op Ronald Reagan.’ zegt Rinus.

Nick slaat hem op zijn rug.

Hoofdstuk 3

‘*Rhinosaurus* jongen, jij hebt de beste *look-a-like* van de middag gevonden.’
‘Dat zal wel. Ik mag er wel oud uitzien, d’n heer z’n ouwe moer heeft moeite met bijhouden *m’n jong*.’ zegt Rinus.
Hij grijpt naar zijn rug.
‘Ik moet gaan. De OR-vergadering gaat zo beginnen.’

Terwijl Rinus opstaat en zijn spullen opruimt, zet ik snel mijn bord soep aan mijn lippen. De soep is inmiddels afgekoeld. Uit het zicht van iedereen werk ik de soep met een flinke teug naar binnen.
Voortaan geen soep meer bestellen op maandag.

Even later lopen Nick en ik terug naar kantoor.
‘Waarom deed Rinus nou zo geheimzinnig over die vergadering?’ vraag ik.
‘Een beetje interessant doen... Je weet toch hoe hij is? Die neemt dat gebeuren met die OR veel te serieus. Het zal wel gaan over het ontoereikend aantal plakken cake van het OR-uitje 1994 of zoiets.’

We openen de deur van ons kantoor. Wanneer we binnenlopen horen we Prosper luid lachen. Hij zit nog steeds met een koptelefoon op achter zijn beeldscherm. Naast hem ligt een puntpaprika op een servet. Met een aardappelschilmes is hij hem vakkundig aan het ontleden. Alsof de wereld om hem heen niet bestaat tuurt hij al grinnikend naar het beeldscherm. Nick blijft staan en aanschouwt hem kort.
‘Die kerel is helemaal lijp joh.’ zegt hij.
Hij loopt naar onze kant van het kantoor.

‘Ik duik even ‘de archieven’ in.’ zegt hij.
Door zijn blik weet ik weer hoe laat het is.
‘Vorige week een productierecord verbroken, dan heb ik het weer wel verdiend.’
‘Groot gelijk.’ zeg ik.

Nick loopt naar de deur, enkele meters achter zijn bureau. Op de deur hangt een bordje ‘Technisch Archief’. De ruimte daarachter fungeert officieel als opslagruimte van de technische documentatie. De kasten staan vol met mappen met tekeningen en handleidingen. Naast zijn rol als productie ingenieur is Nick ook aangewezen als beheerder van het archief. Ter bescherming van het archief is de ruimte brandvertragend afgewerkt. Om die reden is de ruimte goed geïsoleerd en dat maakt het de perfecte ruimte voor de bezigheden die Nick daar het grootste deel van de tijd verricht. Wanneer hij ‘de archieven’ induikt weet ik genoeg. Dan neemt hij een moment voor zichzelf om Playstation te spelen, dvd te kijken of gewoonweg wat uit te rusten. Ik kan mij niet voorstellen dat niet meer mensen weten wat hij daar

uitspookt. Waarschijnlijk komt hij ermee weg omdat hij zo goed presteert. En hij weet dat ik altijd een oogje voor hem in het zeil houd. Het archief is dé perfecte locatie om je in terug te trekken. Dit maakt het tot de meest geschikte voor de *Hit Hut* die ik voor ogen heb.

De lunch heeft mij goed gedaan. De kater is weer wat gaan liggen. Na het op orde maken van de wekrapportage, heb ik weinig zin om aan een nieuwe klus te beginnen.

Heel even Facebooken dan.

Ik ga rechtop achter mijn beeldscherm zitten, zodat Prosper niet mee kan kijken.

Het is weer onzin troef op Facebook. Wanneer ik weer aan het werk wil gaan, bedenk ik mij iets.

De datingsite: FlashRateR!

Nadat Magnus mijn profiel af had gemaakt, had ik er niet meer naar omgekeken. Ik log snel in met de gegevens uit mijn mailbox.

De vleeskeuring kan beginnen!

De eerste foto's die voorbijkomen stemmen mij niet vrolijk. De vrijgezelle vrouwen vallen niet in de smaak. Daarnaast lijkt vrijwel alles met Photoshop bewerkt te zijn. Magnus had weleens verteld over nepaccounts met mensen die foto's van modellen gebruiken. Met dat in het achterhoofd wordt mijn stemming al wat minder hoopvol. Net voordat het dieptepunt bereikt is, wordt mijn aandacht getrokken door één bepaalde foto.

'Fookin' hell!' zeg ik zacht.

Op het beeldscherm zie ik een geportretteerde foto van een dame zittend in een bloemenweide. De neergaande zon achter haar zorgt voor een zeer dromerig effect. Hoewel ik de setting van het geheel wat cliché vind, kan ik mijn ogen niet afhouden van de dame in kwestie. Ze is gekleed in een wat losse, beige jurk met ontblote schouders. Om haar hoofd draagt ze een krans van madeliefjes. Ze heeft prachtig, licht golvend, donkerbruin haar tot ver over haar schouders. Haar blauwe ogen zijn helder, om in weg te dromen. Haar gezicht werkelijk puntgaaf, als van porselein. Deze vrouw lijkt zo uit mijn dromen weggelopen te zijn.

Ik lees de tekst boven de foto.

Stevie...

'Hallo Stevie...'

Ik probeer mijzelf even tot bedaren te brengen en denk weer aan de woorden van Magnus. Misschien is dit wel zo'n nepprofiel.

Fook it!

Voordat ik het realiseer, is het 'duimpje omhoog' al aangeklikt.

Wat kan het mij ook schelen. Wie niet waagt, wie niet wint.

Hoofdstuk 3

Ik bestudeer de profielfoto aandachtig. Dan hoor ik gekuch achter mij. Vlug draai ik mij om. Prosper staat, starend naar het scherm, achter mij.

‘Kan ik wat voor je doen?’ vraag ik.

‘Mag ik jouw nietmachine?’

Ik geef hem die en kijk hem na wanneer hij terugloopt.

Even later vliegt de deur van het kantoor open.

‘Jongens, jullie moeten meekomen.’

Rinus staat bij de deur. Hij oogt geschrokken.

‘Wat doet er op?’ vraag ik.

‘Over een kwartier is er een spoedbijeenkomst in de aula. Ik moest jullie komen halen. Komen jullie daar naartoe? Dan trommel ik de rest van de hal op.’

Voor ik erop door kan vragen loopt Rinus weer terug de fabriek in.

Enigszins beduusd sta ik op en loop ik naar het technisch archief. Om ervoor te zorgen dat Nick niet schrikt klop ik in een afgestemd ritme op de deur.

‘Ja?’ klinkt het.

Voorzichtig open ik de deur. Nick zit aan het bureau met een map ondersteboven voor zich.

‘Wat is er?’

‘Je moet meekomen, Rinus kwam melden dat er dadelijk een spoedbijeenkomst is. Over een kwartier naar de aula.’

‘Oké.’

Ik loop terug het kantoor in, naar de achterzijde. Daar zit Prosper zoals gewoonlijk met een koptelefoon op, gefocust op zijn beeldscherm. Naast hem ligt een dik boek open, met afbeeldingen van grafieken.

‘Prosper!’

Kalmpjes draait hij zijn hoofd naar mij toe. Onverschrokken haalt hij de koptelefoon van zijn hoofd.

‘Ja Lindsey? (Hij is een van de weinigen die de overgang van Lindsey naar Lenn nog niet gemaakt heeft.)

‘We moeten ons over een kwartier in de aula melden. Er is een spoedbijeenkomst.’

Ik kijk een tijdje naar zijn bevroren gezicht. Hij knippert een paar keer achter elkaar met zijn ogen en zegt kortaf: ‘Ja.’

Even later lopen Nick en ik via de geel omlinjende paden naar de aula.

‘Er is dus tóch meer aan de hand.’ zeg ik.

‘Zei Rinus er nog wat over?’

‘Nee, maar hij keek niet heel blij.’

Op het podium van de aula staat een groot scherm met een projectie van het Filius logo. Iets na twee uur zijn de ruim 400 medewerkers uit zowel de fabriekshallen als het kantoor neergestreken. Nick en ik nemen plaats naast Rinus. De lichten in de zaal doven. Na een korte stilte loopt een gezelschap van zo'n tien personen in net pak het podium op, met de drie Filius broers voorop. Achter hen de man met het Elvis-haarstuk-opzet-geval. De rest van het gezelschap heb ik niet eerder gezien. Arend Filius, de algemeen directeur, loopt als eerste naar de lessenaar met microfoon en richt zich tot het publiek. 'Collega's, bedákt voor jullie flexibiliteit. Jullie zullen vast denken: waarom ineens deze bijeenkomst? Nou, dat was niet helemaal wat we gepland hadden. Door de toenemende geruchtenstroom moesten we wat sneller tot actie over gaan... euhm... daarmee doel ik op de media die ons op de huid zit. Wij zouden het erg lullig vinden als jullie het zouden moeten vernemen via de media, daarom willen we jullie het tijdens deze bijeenkomst persoonlijk mededelen.'

Arend neemt een slok van zijn glas water en schraapt zijn keel. 'Trots zijn wij, op dit mooie bedrijf, onze producten, onze successen en júllie tomeloze inzet om élke dag weer een bijdrage te leveren aan de gigantische groeisput die het bedrijf de afgelopen jaren gemaakt heeft. Zoals jullie wellicht weten, bereik ik in navolging van mijn broers aan het eind van het jaar de pensioensleeftijd. Natuurlijk kijken wij ernaar uit te gaan genieten van ons pensioen, maar we hebben ook wel tegen dit moment opgezien. Achter de schermen hebben wij vaak discussies gehad over of er een opvolger vanuit de familie naar voren geschoven zou kunnen worden. Na veel beraad zijn wij tot de conclusie gekomen dat er maar één antwoord is: 'née'. In onze ogen is er géén opvolging vanuit de Filius familie mogelijk. In ieder geval geen opvolging welke een leiding kan waarborgen zoals een bedrijf als dit verdiént. Die conclusie heeft ons doen besluiten verder te kijken. Wij zijn daarom ook de samenwerkingsmogelijkheden met externe partijen gaan inventariseren. Hieruit is een partij naar voren gekomen welke de slag- én daadkracht van het bedrijf nóg groter kan maken. Collega's, graag laat ik jullie kennismaken met ónze toekomst, júllie toekomst, een toekomst van een nieuwe generatie lampen. Dames en heren, vanaf vandaag zal Filius onderdeel uit gaan maken van een héle, héle mooie multinational: Blunstone Incorporated.'

Arend neemt even pauze. Er ontstaat een licht geroezemoes onder het publiek. 'Om precies te zijn gaan we Filius onderbrengen in een concern welke hierdoor in één keer de grootste producent van verlichting ter wérelde zal zijn.' Arend loopt naar een groot bord dat bedekt is met een gordijn. 'Dames en heren, hierbij presenteer ik jullie onze nieuwe naam en logo... ' Met een zwaai haalt hij het gordijn van het bord. 'Met trots presenteer ik jullie: Blunstone Lighting!'

Hoofdstuk 3

Er volgt een licht applaus. Ik zie wat mensen ongemakkelijk om zich heen kijken.

‘Mag ik jullie voorstellen aan onze nieuwe leiding, welke speciaal voor ons overgekomen is uit Amerika? Te beginnen bij Operations Director Europe: Patrick Faulkner.’

De man met het Elvis haarstuk schudt Arend de hand en loopt naar de lessenaar. Het boord van zijn lichtblauwe blouse is enigszins donker geworden door het zweet dat in zijn nek is ontstaan.

‘Dear colleagues, with great pleasure I would like to introduce myself...’

Rinus zit al een tijdje wippend op zijn stoel. Dan zet hij zich rechtop.

‘Wat gaan we nou krijgen? We zijn hier verdomme in Nederland! Ik versta er geen zak van.’

Door zijn zenuwachtig gedoe raak ik afgeleid en krijg ik weinig mee van wat de beste man te zeggen heeft.

Na zijn toespraak volgt een delegatie aan hooggeplaatsten welke allemaal een korte speech houden. Na de kennismaking neemt Arend weer het woord.

‘In de komende weken zullen wij, als aftredende leiding, een stapje terug gaan doen. Wij zullen jullie in de tussentijd op de hoogte houden van de ontwikkelingen. De nieuwe leiding zal ter kennismaking met een *roadshow* bij jullie langskomen en ‘het nieuwe leiderschap’ introduceren. Jullie zullen gaan merken dat het merk ‘Filius’ de komende tijd middels een groots opgezette mediacampagne langzaam uit het straatbeeld gaat verdwijnen en zal overgaan in Blunstone Lighting. Voor nu willen we het hier even bij laten.’

Ik kan mij niet heel druk maken over de mededeling. Na de bijeenkomst doe ik wat ik mij had voorgenomen. Nick vindt het geen probleem dat ik een deel van het ‘Technisch Archief’ ga inrichten voor mijn *Hit Hut*. Deel 1 van het plan is geslaagd. Morgen kom ik terug met mijn akoestische basgitaar.

Het componeren kan gaan beginnen.

4: Cowbell Mafia (25 jaar en 44 weken)

Magnus, Spoonman en ik zitten onderuitgezakt in de verlebberde leren bankstellen in de hoek van de maffe studio. De ruimte is bekleed met grijs schuimrubber in ‘eierdoos motief’. Ooit heeft deze ruimte dienstgedaan als garage. Toen we op zoek waren naar een oefenruimte stelde Spoonman deze ruimte beschikbaar en werd deze op een zaterdagmiddag omgebouwd tot wat het nu is. Tijdens de repetitie van onze band discussiëren we wat.

‘Dat nummer van The Police gaat niet lukken jongens,’ zegt Spoonman, ‘ik krijg dat drumritme er niet in. Die Stewart Copeland komt van een andere planeet volgens mij.’

‘Gewoon wat meer oefenen Spoonman.’

‘Moet jij nodig zeggen Magnus. Die gitaarsolo van ‘Thunderstruck’ lijkt ook nergens op.’

‘Wat mij betreft mag The Police er ook uit,’ zeg ik, ‘de bas is te lastig.’

‘Nou vooruit dan,’ zegt Magnus, ‘enkel onder één voorwaarde. Als de Police eruit gaat, komt er een nummertje van Bon Jovi voor terug.’

‘Bon Jovi?! Ben je wel helemaal lekker bij je hoofd?’ vraagt Spoonman.

‘Bon Jovi ja. Dat is zo verkeerd nog niet hé Buckler?’

Magnus kijkt me strak aan.

‘Wat bedoel je? Dat is toch gewoon *shitemuziek*?’ vraag ik.

Magnus haalt zijn schouders op en bijt op zijn onderlip.

‘Nou, ik weet het niet, sommigen denken daar anders over.’ zegt hij.

Ik kijk naar Spoonman, die mij schaapachtig aankijkt. Als metalhead, met uitgesproken haat voor Bon Jovi, kán die opmerking niet aan hem gericht zijn. Zijn paardenstaart en zijn eeuwige metalshirt zijn de enige ‘vaste kernwaarden’. Alhoewel, los daarvan is hij wat betreft muzieksmaak nogal onvoorspelbaar. Zo heeft hij mij al een keer meegevraagd naar een concert van Shakira (En ja, ik ben meegegaan, al was het maar om die buikdanskunsten in het echt te aanschouwen). En ik heb ook weleens foto’s gezien van een hakkende Spoonman op een Thunderdome party. Achter zijn bril met dik zwart montuur, zie ik die eeuwig samengeknepen ogen. In combinatie met de opgetrokken mondhoeken, lijkt het altijd alsof hij een constante grijns op zijn gezicht heeft. Al vanaf het moment dat we vrienden werden op de basisschool was die grijns daar. Het is mij nog steeds niet gelukt er enige emotie uit te ontleden. Eén ding weet ik wel: mocht hij tijdens een uitvaart ooit naast mij komen zitten, dan zou ik voor de zekerheid een aantal plaatsen opschuiven.

‘Anders een nummer van The Beatles?’ vraagt Spoonman.

Hoofdstuk 4

‘The Beatles? En voor wie wil je dát gaan spelen? De bejaardensoos?’ vraagt Magnus.

‘Jongen, de Beatles zijn van alle tijden. Die slaan bij iedereen aan.’

‘Ja, ja Spoonman. Kijk dat jij met je outfit jaren achterloopt is tot daar aan toe. Maar als je blijft, laat ons repertoire daarbuiten.’

‘Ja, dat jij de muziek van de Beatles niet kent, dat is niet mijn probleem. Die nummers slaan écht wel aan hoor. Niet dan Buckler?’

Ik wrijf over mijn achterhoofd.

‘Goed, ik sluit mij aan bij Magnus. Ik ken ze misschien niet goed genoeg, maar de Beatles is wel een beetje ouwelullenmuziek ja.’

Spoonman begint hevig met zijn vingers te tikken op het hout van de bankleuning. Daar heeft hij zijn bijnaam aan te danken: altijd en overal is hij ergens op aan het tikken. Chris Lepelaar, alias *Spoonman*, naar het gelijknamige lied van Soundgarden, over een straatartiest die drumt met lepels en allerlei metalen voorwerpen.

‘Nou als de Beatles het niet gaan worden,’ zegt Spoonman, ‘dan stem ik voor een nummer van Naked.’

Magnus gooit een kussen naar Spoonman.

‘Als je dát maar uit je hoofd laat! Als we nummers van die *Douchebag* gaan spelen, kunnen we beter gelijk kappen.’

Spoonman gooit het kussen lachend terug.

Magnus haalt een verfrommeld pakje Cabellero uit de borstzak van zijn verweerde, zwarte blouse en steekt hem tussen zijn lippen. Hij slaat zijn Zippo open en buigt zijn hoofd naar voren. Met gesloten ogen inhaleert hij en blaast een cirkel van rook richting het plafond.

‘Alle gekheid op een stokje... als we willen dat het ooit wat wordt met de band moeten we wel in actie gaan komen.’ zegt hij.

‘Eens.’ zegt Spoonman. ‘Maar ja, de zangers liggen niet voor het oprapen.’

‘Dat weet ik wel Spoonman. Maar het is al meer dan een half jaar geleden dat Thijs opstapte en we zijn geen steek verder. We hebben niet één zanger op auditie gehad tot nu toe.’

‘Ik heb erover nagedacht,’ zegt Magnus, ‘we moeten wat dingen anders aan gaan pakken.’

Spoonman luistert met gefronst voorhoofd.

‘Wij zijn nu al jaren een coverband en daar is op zich helemaal niks mis mee. We treden genoeg op en hebben al best een naam opgebouwd. Een optreden in een bar hier en daar, af en toe wat in de regio spelen, allemaal prima. Maar wij lopen al dik door de twintig. En ik weet niet hoe jullie dat ervaren: maar ik heb tegenwoordig steeds meer het gevoel dat áls ik iets wil bereiken, dat het nu onderhand wel moet gaan gebeuren.’

Ik krijg ondertussen het gevoel dat Magnus namens mij aan het praten is, maar ik besluit hem niet te onderbreken.

‘Dan is het misschien geen verkeerd idee om ons alsnog aan te melden bij dat artiestenbureau,’ zegt Spoonman, ‘die hebben ook contacten buiten de regio.’ Magnus schudt zijn hoofd.

‘Dat is niet wat ik bedoel Spoonman, luister: ik heb al jaren de ambitie iets te doen met eigen werk. Ik zie het wel zitten eigen muziek te gaan schrijven.’

Nu weet ik het zeker, hij práát niet alleen namens mij, hij jat ook nog eens mijn idee.

Magnus draait zijn hoofd naar mij.

‘Dus ik had het daar laatst met Buckler over en die gaf aan dat hij ook wel muziek zou willen componeren.’

Ik schud mijn hoofd en glimlach.

‘Dat klopt toch Buckler of zeg ik het verkeerd?’

‘Volgens mij was ik in eerste instantie degene met het idee *bloke*. Maar maakt niet uit. Ga verder.’

‘Nou, in ieder geval, waar het op neerkomt: wat ons betreft stoppen we helemaal met covers en gaan we alleen nog eigen nummers schrijven.’

Die Magnus laat er geen gras over groeien.

Ik besluit het idee even te laten bezinken. Het blijft een tijdje stil in de oefenruimte. Enkel het gezoem van Magnus’ buizenversterker is hoorbaar.

‘Oké, eigen nummers schrijven dus,’ zegt Spoonman, ‘stel... stel hè, als we ooit eens tot dat besluit zouden komen, kunnen wij überhaupt nummers schrijven dan?’

‘Weet ik niet. Als we het niet proberen weten we het nooit.’ zegt Magnus.

‘Ik kan je vertellen dat ik daar niks mee heb namelijk, maar als jij het ziet zitten om met je gitaar wat te prullen...’ zegt Spoonman.

Dan richt Spoonman zich tot mij.

‘En jij Buckler? Wil jij óók nummers gaan schrijven dan?’

‘Ja.’

‘Met jouw básgitaar?’

Ik voel een kriebel in mijn keel.

‘Ja, waarom niet?’

‘Nou ja, dat hoor je toch niet zo vaak?’

‘O nee? Wat dacht jij van Flea van de Red Hot Chili Peppers, Les Claypool van Primus, Matt Freeman van Rancid, die kerel van Level 42... allemaal bassisten die op de voorgrond treden.’

‘Dat is wat anders,’ zegt Spoonman, ‘maar je hoort toch niet zo vaak dat euh..’

‘Met een basgitaar kun je net zo goed muziek schrijven hoor.’ zeg ik kortaf.

‘Ik wilde alleen maar zeggen...’

Hoofdstuk 4

‘Dat basgitaristen saai en beperkt zijn?’ vraagt Magnus, ‘zeg dat dan gewoon schijnheil.’

Spoonman steekt zijn middelvinger naar hem op en neemt een slok van zijn bier.

‘En hoe gaan we de muziek aan de man brengen dan?’ vraagt Spoonman. ‘Is het alsnog een idee om het via dat artiestenbureau te regelen? Ik heb daar een contact die ons kan helpen.’

‘Nee, nee, dat schiet niet op.’ zegt Magnus.

‘Met alle respect, daarmee gaan we de oorlog niet winnen. Die gasten kunnen ons hier en daar onder de aandacht brengen. Maar je moet dan van héél goede huize komen wil je je daarmee kunnen onderscheiden. Áls het al zou lukken, zou het een heel lang proces gaan worden en die tijd hebben we simpelweg niet. *Face it*, over vijf jaar zijn wij al te oud voor onze doelgroep. We moeten groter denken: het belangrijkste op dit moment is om zo’n groot mogelijk bereik te krijgen.’

‘Waarmee?’ vraag ik, ‘We hebben nog geen noot op papier gezet.’

‘Geloof me, zodra we een stok achter de deur hebben, komen de nummers vanzelf.’

‘Wat is nou je plan dan?’

‘We gaan meedoen aan Fix-Factor’

Spoonman buigt zijn hoofd achterover en begint hard te lachen.

‘Gast, dat meen je toch hopelijk niet? Fix-Factor zei ie... ben je wel helemaal goed wijs?’

‘Ik meen het. We moeten inspelen op de tijdsgeest. Het is de dag van vandaag nu eenmaal zo dat je het snelst succes kan boeken wanneer je meedoet aan een talentenjacht. Kijk naar die winnaar van vorig jaar, die Amaï. Vorig jaar had niemand van die kerel gehoord en nu staat hij al weken in de top 10.’

‘Ja, met een nummer van een ander hé.’ zeg ik.

‘Nou, dus zelfs zonder een talent om eigen nummers te schrijven bereikt hij de top,’ zegt Magnus, ‘kun je nagaan als wij daar straks met ons eigen werk staan. Dán zijn wij pas onderscheidend.’

‘Mij mooi niet gezien hé,’ zegt Spoonman, ‘één grote poppenkast die talentenjachten. Meedoen is je ziel verkopen aan de duivel. Voor je het weet zijn wij het volgende slachtoffer van die *Cowbell Maffia*.’

‘Van wíé?’ vraag ik.

‘Van die *Cowbell* en de rest van de jury. Die nurk weet je wel, die alles afzeikt. Daar ga ik mij dus mooi niet voor laten lenen hé.’

‘Spoonman, daar moet je doorheen prikken. Dat is enkel een stukje theater voor de kijkcijfers.’ zegt Magnus, ‘Aan de andere kant is daar de aandacht en uiteindelijk de roem.’